

**Stowarzyszenie
im. Ludwiga
van Beethovena**

1.04.2023

godzina 19.30

Sarah McElravy

Sobota, 1 kwietnia, 19.30 | Saturday, 1 April, 7:30 pm

Filharmonia Narodowa – Sala Koncertowa | Warsaw Philharmonic – Concert Hall

Koncert pod Honorowym Patronatem Ambasady Republiki Włoskiej

Concert under the Honorary Patronage of the Embassy of the Italian Republic

Valentin Silvestrov (1937)

Elegia na orkiestrę smyczkową

Elegy for string orchestra

Krzysztof Penderecki (1933–2020)

Sinfonietta nr 2 | No. 2

na flet i orkiestrę smyczkową | for flute and string orchestra

1. Notturmo. Adagio
2. Scherzo. Vivacissimo
3. Serenade. Tempo di valse
4. Abschied. Larghetto

Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791)

Koncert fletowy D-dur KV 314

Flute Concerto in D major, K. 314

1. Allegro aperto
2. Adagio non troppo
3. Rondo. Allegretto

PRZERWA | INTERMISSION

Benjamin Britten (1913–1973)

Lachrymae na altówkę i orkiestrę smyczkową op. 48a

Lachrymae for viola and string orchestra Op. 48a

Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791)

Symfonia A-dur KV 201

Symphony in A major, K. 201

1. Allegro moderato
2. Andante
3. Menuetto. Allegretto
4. Allegro con spirito

Massimo Mercelli – flet | flute

Sarah McElravy – altówka | viola

Radomska Orkiestra Kameralna | Radom Chamber Orchestra

Jurek Dybał – dyrygent | conductor

Ambasciata d'Italia
Varsavia

Polski Komitet Olimpijski
Polish Olympic Committee

FERRERO

Massimo Mercelli

Światowej klasy flecista, który może poszczycić się współpracą z wybitnymi kompozytorami muzyki współczesnej rzędu Krzysztofa Pendereckiego, Sofii Gubaiduliny, Philipa Glassa, Michaela Nymana, Luisa Bacalova, Richarda Galliano, Ennio Morricone, a także Giovanniego Sollimy, Nicolì Piovaniego, czy Gabriela Prokofiewa.

Samouk, a następnie uczeń słynnych flecistów Maxence'a Larrieu i André Jauneta, regularnie występuje w prestiżowych salach koncertowych, m.in. w Carnegie Hall w Nowym Jorku, Herkulessaal i Gasteig w Monachium, NCPA w Pekinie, Teatro Colón w Buenos Aires, Concertgebouw w Amsterdamie, Teatro alla Scala, Auditorium RAI w Turynie, Victoria Hall w Genewie, St Martin-in-the-Fields i Wigmore Hall w Londynie, Parco della Musica w Rzymie, sali koncertowej im. Piotra Czajkowskiego w Moskwie, audytorium ONZ w Nowym Jorku, Wielkiej Sali Mozarteum w Salzburgu, a także w Filharmonii Sankt-Petersburskiej, Filharmonii Narodowej w Warszawie, Filharmonii Berlińskiej i Filharmonii Moskiewskiej. Kilkakrotnie uczestniczył w Festiwalu z okazji urodzin Krzysztofa Pendereckiego w Filharmonii Narodowej. W 2019 roku, z okazji swoich urodzin, wykonał dedykowany mu przez Michaela Nymana *II Koncert* w Teatro alla Scala w Mediolanie, a rok później, skomponowaną dla niego przez Ennio Morricone, *Notturmo Passacaglia*. W 2023 roku, Massimo Mercelli wystąpi z I Solisti Veneti w premierowym wykonaniu *3 fenomeni* – koncertów na flet i orkiestrę, napisanych dla niego przez zdobywcę Oscara Nicola Piovaniego.

A world-class flutist who can boast cooperation with eminent contemporary composers of the order of Krzysztof Penderecki, Sofia Gubaidulina, Philip Glass, Michael Nyman, Luis Bacalov, Richard Galliano, Ennio Morricone, Giovanni Sollima, Nicola Piovani, and Gabriel Prokofiev.

Self-taught, he became a pupil of the famous Maxence Larrieu and André Jaunet. Mercelli regularly performs in prestigious concert halls including the Carnegie Hall in New York, Herkulessaal and Gasteig in Munich, NCPA in Beijing, Theatre Colón in Buenos Aires, Concertgebouw in Amsterdam, Teatro alla Scala, Auditorium RAI in Turin, Victoria Hall in Geneva, St Martin in the Fields and Wigmore Hall in London, Parco della Musica in Rome, Tchaikovsky Hall in Moscow, UN auditorium in New York, Great Hall of Mozarteum in Salzburg, and the philharmonic halls of St Petersburg, Warsaw, Berlin, and Moscow. He has participated several times at the Krzysztof Penderecki Festival in Warsaw.

Mercelli performed for his birthday in 2019 Michael Nyman's Concerto No. 2, which the composer dedicated to him, at the Teatro alla Scala in Milan, and a year later *Notturmo Passacaglia*, a similar dedication from Ennio

Morricone. In 2023, he will perform with I Solisti Veneti at the premiere performance of *3 fenomeni* concertos for flute and orchestra dedicated to him by Oscar-winning Nicola Piovani.

Sarah McElravy

Kanadyjska skrzypaczka i altowiolistka Sarah McElravy to wszechstronna i fascynująca artystka, którą często można usłyszeć zarówno w repertuarze solowym, jak i kameralnym. Należy do nielicznego grona artystów, którzy w sposób mistrzowski opanowali grę zarówno na skrzypcach, jak i altówce, a jej kariera cieszy się ogromnym uznaniem i obejmuje występy na całym świecie.

Jako solistka Sarah McElravy występowała z wieloma czołowymi orkiestrami świata, wśród których najważniejszymi w ostatnich sezonach były: Filharmonia Helsińska, Praska, Narodowa w Warszawie, Liverpoolska, Orkiestra Symfoniczna z Trondheim, Wiedeńska Orkiestra Kameralna, Filharmonia Moskiewska, Neapolitańska, Orkiestra Kameralna Bawarskiego Radia, Filharmonia w Sofii i wiele innych.

Jako kameralistka zapraszana była do tak prestiżowych miejsc jak wiedeńska Musikverein, Carnegie Hall, Kennedy Center, Suntory Hall, a na scenie pojawiała się u boku takich artystów jak Vilde Frang, Janine Jansen, Denis Kozhukhin, Andreas Ottensamer, Mischa Maisky, Eckart Runge, Boris Andrianov czy Daniel Müller-Schott. Jest członkinią - założycielką wielokrotnie nagradzanego Linden String Quartet, którego interpretacje muzyczne zostały określone przez czasopismo „The Strad” jako „wytworne, promienne i wyraziste”.

Sarah McElravy gra na skrzypcach Ferdinanda Gagliana z 1791 roku oraz altówce Lorenza Storioniego z 1785 roku, które zostały jej wypożyczone dzięki uprzejmości fundacji Dkfm. Angelika Prokopp Privatstiftung z Wiednia.

Canadian violinist and violist Sarah McElravy is a versatile and captivating artist appearing frequently as both a soloist and chamber music performer. She is one of the very few to have mastered both the violin and the viola, and enjoys a highly regarded career with performances that take her all over the globe.

As a soloist, Sarah McElravy has appeared with numerous major orchestras, highlights of her recent seasons including the Helsinki Philharmonic, Prague Philharmonia, Warsaw Philharmonic, Liverpool Philharmonic, Trondheim Symphony Orchestra, Vienna Chamber Orchestra, Moscow Philharmonic, Bayerischer Rundfunk Chamber Orchestra, Naples Philharmonic, and Sofia Philharmonic.

As a chamber musician, she has performed at such prestigious venues as the Vienna Musikverein, Carnegie Hall, the Kennedy Center, Suntory Hall and with such artists as Vilde Frang, Janine Jansen, Denis Kozhukhin, Andreas Ottensamer, Mischa Maisky, Eckart Runge, Boris Andrianov, and Daniel Müller-Schott. A founding member of the award-winning Linden String Quartet, hailed as “polished, radiant, and incisive” by *The Strad* magazine, she has extensively toured North America and Europe.

Sarah McElravy plays a 1791 Ferdinando Gagliano violin and a 1785 Lorenzo Storioni viola on loan courtesy of the Dkfm. Angelika Prokopp Privatstiftung from Vienna.

sarahmcelravy.com

Radom Chamber Orchestra

Radom Chamber Orchestra has functioned as a cultural institution in the city of Radom since January 2007.

The orchestra consists of sixteen full-time musicians, who form the core of the ensemble. The musicians have performed with such distinguished soloists and conductors as Lidia Grychtołówna, Tytus Wojnowicz, Krzysztof Penderecki, Piotr Pławner, Krzysztof Pełech, Jan Jakub Bokun, Krzysztof Herdzin, Łukasz Borowicz, Yaniv Segal, Stephen Ellery, Patrick Gallois, Marek Drewnowski, Łukasz Długosz, Jean-Marc Fessard, Avri Levitan, and Marko Ylönen.

The Orchestra's repertoire is very diverse and encompasses major works from the string orchestra canon as well as lesser-known pieces, meticulously sought out and specially prepared for audiences open to new ideas and music. The extraordinary versatility of the ensemble also allows for inspiring interpretations of new works, many of which have been composed especially for it. One of the most important events organised by the Orchestra is the Krzysztof Penderecki International Composition Competition ARBORETUM.

rok.art.pl

Radomska Orkiestra Kameralna (ROK)

Radomska Orkiestra Kameralna działa od stycznia 2007 roku jako instytucja kultury miasta Radomia. Orkiestra składa się z 16 etatowych muzyków stanowiących trzon zespołu. Zespół występował z tak znakomitymi solistami i dyrygentami, jak: Lidia Grychtołówna, Tytus Wojnowicz, Krzysztof Penderecki, Piotr Pławner, Krzysztof Pełech, Jan Jakub Bokun, Krzysztof Herdzin, Łukasz Borowicz, Yaniv Segal, Stephen Ellery, Patrick Gallois, Marek Drewnowski, Łukasz Długosz, Jean-Marc Fessard, Avri Levitan i Marko Ylönen.

Repertuar ROK jest niezwykle różnorodny, zawiera zarówno dzieła z kanonu literatury dla orkiestry smyczkowej,

jak i utwory mniej znane, skrupulatnie odszukiwane i specjalnie przygotowywane dla ciekawej nowinek publiczności. Niezwykła wszechstronność muzyków Orkiestry pozwala również na inspirujące interpretacje nowych utworów, nierzadko komponowanych specjalnie dla radomskiego zespołu. Jednym z najważniejszych wydarzeń organizowanych przez Orkiestrę jest Międzynarodowy Konkurs Kompozytorski Krzysztofa Pendereckiego ARBORETUM.

rok.art.pl

Jurek Dybał

Ceniony dyrygent, animator życia kulturalnego i muzyk słynnej orkiestry Filharmoników Wiedeńskich. Dyrektor Orkiestry Stołecznego Królewskiego Miasta Krakowa Sinfonietta Cracovia w latach 2014–2022. Dyryguje takimi orkiestrami jak Beethoven Orchester Bonn, Radio Symphonie Orchester Wien, Tonkünstler Orchester, Wiener Kammer-Orchester, Wiener Concert-Verein, Bayerische Kammerphilharmonie, Orkiestra Filharmonii w Monte Carlo, Teatro di San Carlo w Genui, Czeska Narodowa Orkiestra Symfoniczna, Orkiestra Filharmonii w Brnie, Concerto Köln, Sinfonia Varsovia, NOSPR, Polska Orkiestra Radiowa, Śląska Orkiestra Kameralna, Radomska Orkiestra Kameralna, Leopoldinum Orkiestra Symfoniczna NFM oraz orkiestrami filharmonii w Poznaniu, Krakowie, Łodzi, Gdańsku. Dyrygował m.in. pierwszym polskim wykonaniem *Adagia na smyczki* i *Muzyki na smyczki, flety proste, marimbę i perkusję* Krzysztofa Pendereckiego oraz uczestniczył w prawykonaniu kwintetu *Kartki z nienapisanego dziennika*, a także *Duo concertante* tego kompozytora. Dyrygował też polską premierą jego *Concertino per tromba e orchestra*. Album z nagraniem tego utworu dla Sony Classical otrzymał prestiżową nagrodę International Classical Music Award. Dybał objął również kierownictwo muzyczne nad owacyjnie przyjętym wystawieniem opery *Ubu Rex* Pendereckiego w Operze Śląskiej. Jest też pomysłodawcą i dyrektorem Międzynarodowego Festiwalu im. Krzysztofa Pendereckiego – poziom 320 w Zabrze. W ostatnim czasie objął kierownictwo merytoryczno-artystyczne nad rezydencją Orkiestry MASO z Charkowa w Polsce. W lutym br. poprowadził z Orkiestrą Filharmonii Narodowej pierwsze światowe wykonanie fragmentów szkiców do opery *Fedra* Pendereckiego.

A venerated conductor, promotor of culture, and member of the famous Vienna Philharmonic Orchestra. From 2014 until 2022, he was Director of the Orchestra of the Royal Capital City of Kraków Sinfonietta Cracovia. He has conducted such orchestras as Beethoven Orchester Bonn, Radio Symphonie Orchester Wien, Tonkünstler Orchester, Wiener Kammer-Orchester, Wiener Concert-Verein, Bayerische Kammerphilharmonie, Monte Carlo Philharmonic Orchestra, Teatro di San Carlo in Genoa, Czech National Symphony Orchestra, Brno Philharmonic Orchestra, Concerto Köln, Sinfonia Varsovia, the Polish National Radio Symphony Orchestra, the Polish Radio Orchestra, the Silesian Chamber Orchestra, the Radom Chamber Orchestra, the Leopoldinum National Forum of Music Symphony Orchestra, as well as philharmonic orchestras in Poznań, Kraków, Łódź, and Gdańsk.

His achievements include the first Polish performance of Krzysztof Penderecki's *Adagio for Strings* and *Music for Recorders, Marimba, Percussion and Strings*, and the premiere performance of the quintet *Leaves*

of an *Unwritten Diary* and *Duo concertante*. He also led the Polish premiere (as part of a series of world premieres) of the latter's *Concertino per tromba e orchestra*. An album recording of this work for Sony Classical was singled out for the prestigious International Classical Music Award. Dybał was also the music director of the Silesian Opera's production of Penderecki's opera *Ubu Rex*, which received a standing ovation. He is the founder and current director of the Krzysztof Penderecki International Festival – Level 320 in Zabrze.

He recently took over the technical and artistic direction of the residency of the MASO Orchestra from Kharkiv in Poland. In February 2023, together with the Warsaw Philharmonic Orchestra, he conducted the world premiere of fragments of sketches from Krzysztof Penderecki's opera *Phaedra*.

Valentin Silvestrov (1937) *Elegia na orkiestrę smyczkową*

Valentin Silvestrov nie bez powodu zwany jest „ascetą dźwięków”, potrafi bowiem za pomocą kilku zaledwie barw i motywów ukazać złożoność ludzkich emocji. Jego muzyka rodzi się z ciszy, prostoty, melancholii i wspomnień. Tak też jest w przypadku *Elegii* na orkiestrę smyczkową. Elegijność i żałoba to kategorie niezwykle bliskie całej twórczości Silvestrova, zaś w tej kompozycji mamy do czynienia z samą ich esencją. Utwór powstał po śmierci jego bliskiego przyjaciela, Iwana Karabycia – również kompozytora, który jeszcze w szpitalu w swoich ostatnich dniach notował muzyczne pomysły do swoich przyszłych utworów. *Elegia* bazuje na szkicach Karabycia, co Silvestrov podkreślił w symboliczny sposób, wpisując w partyturze nazwisko przyjaciela jako współtwórcy dzieła przed swoim własnym. Osobiste przeżycie daje o sobie znać w charakterze kompozycji. Prowadzone przez instrumenty smyczkowe linie co chwilę zatrzymują się i milkną lub rozpoczynają od nowa, przywodząc na myśl lament, płacz oraz żalosne westchnienia. Jednocześnie nasycone ekspresją barwy orkiestry sugerują ponure obrazy, opisując wewnętrzne zmagania i uczucie smutku, które nie ma początku ani końca.

Karolina Dąbek

Krzysztof Penderecki (1933–2020) *Sinfonia nr 2 na flet i orkiestrę smyczkową*

Pochodząca z 1994 roku *Sinfonia nr 2* – będąca rozpisana na orkiestrę smyczkową wersją o rok wcześniejszego *Kwartetu na klarnet i trio smyczkowe* – powstała z myślą o współpracy Krzysztofa Pendereckiego – dyrygenta z Sinfonią Varsovią. Muzycy orkiestry z klarnecistą Paulem Meyerem pod batutą kompozytora wykonali utwór po raz pierwszy 13 lipca 1994 roku w Bad Kissingen. Pierwsze wykonanie wersji na flet odbyło się latem 2007 roku w Hiszpanii, grali Massimo Mercelli i orkiestra smyczkowa Virtuosi Italiani, dyrygował kompozytor. Wzmocnienie obsady instrumentów smyczkowych nie wpłynęło zasadniczo na zmianę charakteru wyrazowego *Sinfonietty* w stosunku do pierwowzoru,

ale pewne różnice można zauważyć w każdej z czterech części utworu. W poddającej ton skupienia i powagi części I *Notturmo* śpiew altówek jest mocniejszy i bardziej nasycony, a dialogujący z nimi instrument dęty wypowiada się śmieiej. Swobodnej kantylenie *Notturmo* przeciwstawiony zostaje w części II *Scherzo* żywioł ruchu w tempie *vivacissimo*. W porównaniu z przyczajonym w swej drapieżności *Scherzem* z *Kwartetu klarnetowego*, *Scherzo* z *Sinfonietty* jest bardziej masywne i bardziej dramatyczne. W części III *Serenade* (*Tempo di Valse*), ewokującej wiedeński *charme*, powierzone instrumentom solowym wybrane frazy *grazioso*, *capriccioso*, w zestawieniu z silniej obsadzonymi pozostałymi motywami zyskują na lekkości i wyrafinowaniu. Brzmienie części IV *Abschied*, będącej lirycznym jądrem utworu, uległo pogłębieniu poprzez rozszerzenie zakresu rejestru niskiego, a poruszające instrumentalne zaśpiewy intonowane są – podobnie jak w części I – gęstym, mocnym dźwiękiem. Z solowymi wypowiedziami kilkakrotnie występują skrzypce, wyraźnie tu wyróżnione. W końcowych taktach także pozostałe instrumenty smyczkowe grają solo – muzyka stopniowo zanika, tak jak w intymnym zakończeniu *Kwartetu*.

Ewa Wójtowicz

Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791) *Koncert fletowy G-dur KV 313*

30 października 1777 roku Mozart wraz z matką przybył do Mannheim. Już dobry miesiąc podróżował w poszukiwaniu stałego zajęcia, byle dalej od salzburskiego dworu arcybiskupa Colloredo. Ale ani w Monachium, ani w Augsburgu czy Hohenaltheim nie było wakansu nawet na ostatnich stanowiskach. W dumnym ze swej dworskiej orkiestry Mannheim przyszło Mozartowi czekać cały miesiąc zanim kurfirst Karl Theodor oznajmił mu odmowę zatrudnienia. Tymczasem nastąpiła zima, nie sposób było ruszyć w drogę, a na pobyt brakło pieniędzy. Z pomocą pośpieszył Johann Baptist Wendling, wybitny flecista mannheimskiego zespołu. Polecił on Mozarta Ferdinandowi Dejeanowi, lekarzowi, podróżnikowi i entuzjaście gry na flecie. Za 200 florenów Mozart napisał dlań dwa lub trzy kwartety fletowe i dwa koncerty na ten instrument.

Z tych ostatnich dzieł jedynie Koncert G-dur KV 313 był od początku przeznaczony na flet, drugi bowiem Koncert D-dur KV 314 jest transkrypcją napisanego rok wcześniej Koncertu obojowego C-dur KV 271, który napisał dla nowego oboisty orkiestry w Salzburgu, Giuseppe Ferlendisa.

W żadnej z trzech części Koncertu G-dur nie daje o sobie znać wewnętrzny opór, z jakim Mozart musiał pisać to dzieło, skoro – jak sam wyznał – nie znosił fletu. Pełen rozmachu, oparty na wyrazistych tematach, Koncert ten sprawia wrażenie muzyki służącej czemuś więcej niż tylko szlachetnej rozrywce. Temat części I (*Allegro maestoso*), marszowy, energiczny, o pięknie wykończonej pochodami rogów frazie, nadaje całości wiele blasku, poloru, a nawet swoistej powagi. Żadna z dalszych myśli nie dorasta do rangi tematu, jedynie krótka melodia epilogu, poskramiająca na chwilę wartki tok muzyki, zapada na dłużej w pamięci swą refleksyjną nutą. Partia fletu jest bardzo efektowna, ale i naturalna – nie ma tu czysto popisowych miejsc. Figuracje instrumentu solowego wprowadzają w przetworzenie, które – jak często u Mozarta – opiera się nie tyle na pracy tematycznej, ile na intensywnych modulacjach i stwarzaniu coraz to nowych sytuacji harmonicznyc.

Część II (*Adagio non troppo*) potwierdza swym wewnętrznym wymiarem jakość kompozytorskiego zamysłu. Dla tego rodzaju intymnych wypowiedzi Mozart stosował w późniejszym czasie określenie *romanza*. Zupełnie brak tu kontrastów – partia solowa niczym *primus inter pares* ostrożnie prowadzi za sobą zespół, ten zaś ani przez chwilę się jej nie przeciwstawia, nigdzie też nie schodzi do roli akompaniamentu. Muzyka jest tu pomyślana jako harmonijna, do ostatniego szczegółu przemyślana całość, w której barwa brzmienia jest równie istotna jak melodia czy rytm.

Część III (*Rondo. Tempo di minuetto*) odznacza się wielką naturalnością melodyki, posiada też kilka zachwycających epizodów, jak ostatni wariacyjny pokaz refrenu albo jak ten, w którym flet skupia na sobie całą uwagę, wykonując coraz gęściej rytmizowane skoki oktauwowe. Wiele tu prawdziwej wirtuozerii, w której jednak atmosfera niewymuszonej radości bierze górę nad chęcią popisu. Słuchacz rozstaje się więc z dziełem w atmosferze harmonii i równowagi.

Maciej Negrey

Benjamin Britten (1913–1973)

***Lachrymae. Reflections on a Song of John Dowland*
op. 48 na altówkę i fortepian**

Lachrymae skomponował Britten dla wielkiego altowiolisty Williama Primrose'a. W czerwcu 1950 roku na festiwalu w Aldeburgh obaj artyści wykonali utwór po raz pierwszy.

Podobnie jak wielu współczesnych mu kompozytorów angielskich, Benjamin Britten był rozmiłowany w tradycji. Wydawał i wykonywał muzykę dawną, głównie angielską. Po światowym sukcesie opery *Peter Grimes* osiadł w Aldeburgh (hrabstwo Suffolk) i w 1947 roku zainicjował tam z przyjaciółmi-artystami, E. Crozierem i P. Pearsem, doroczny festiwal muzyki angielskiej. Założył także English Opera Group, która w 1951 roku wykonała *Dydonę i Eneasza* Henry Purcella.

Owa fascynacja dawną muzyką angielską, a także pieśniami ludowymi – angielskimi, szkockimi, irlandzkimi i francuskimi – widoczna jest również w jego twórczości. Britten nie tylko sięgał do tematów dawnych mistrzów, zwłaszcza Purcella, lecz także nawiązywał do dawnych technik kompozytorskich, odświeżając w ten sposób stale własny warsztat twórczy.

Lachrymae to cykl swobodnych wariacji na temat jednego z miłosnych lamentów Johna Dowlanda (1563–1626) – *If My Complaint Could Passions Move* – pochodzącego z wydanego w 1604 roku w Londynie zbioru *Lachrymae, or Seaven Teares* tego słynnego kompozytora i lutnisty. Podtytuł *Reflections* bierze się stąd, że Britten nie zachowuje bynajmniej struktury pierwowzoru, lecz wyzyskuje w poszczególnych epizodach różne fragmenty melodii Dowlanda, której pełny kształt poznajemy dopiero w zakończeniu. Raz jeden pojawia się także melodia innej pieśni – *Flow My Tears*.

Wiesława Berny-Negrey

Wolfgang Amadeus Mozart

Symfonia A-dur KV 201

Skomponowana została w roku 1744 w Salzburgu, ale należy do rodziny symfonii mających już postać czteroczęściową – „wiedeńską”. Mając za sobą doświadczenia z włoską trzyczęściową *sinfonia*, Mozart zaczął dążyć do pogłębienia wyrazu

muzycznego oraz myślenia cyklem jako spójną całością. Cztery części *Symfonii A-dur* KV 201 tworzą architekturę zwartą, scalaną przez młodego, ale rasowego dramaturga.

W *Allegro moderato* daje o sobie znać energia ruchu i zabawa imitacją. W *Andante* dochodzi do głosu nie tylko uroczy śpiew i momenty wzruszającego liryzmu, ale także nuta muzycznego humoru. Mozart znany jest z robienia zabawnych wysmakowanych „min”. W Menuecie pozwala sobie na akcenty ostrzejsze i grę dynamiką, aby w finałowym *Allegro con spirito* dać upust młodzieńczemu radosnemu pędowi, którego nic nie jest w stanie zatrzymać. Tak ważne było dla niego „tu i teraz”. A wówczas wiązało się ono z chwilami bez troski i pogody ducha.

Małgorzata Janicka-Słysz

Noty biograficzne wykonawców na podstawie
dostarczonych materiałów

Artist biographies are based on information submitted

Fotograficy | Photographs: Andrea Bernabini, Michał Mąsior,
Jerzy Mieśnik, Julia Wesely, Archiwum Stowarzyszenia im. LvB
| LvB Association archives

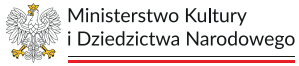
© 2023, Stowarzyszenie im. Ludwiga van Beethovena |
Ludwig van Beethoven Association

PARTNER GŁÓWNY

MECENAS

Narodowy Instytut Muzyki i Tańca
Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury w ramach programu „Muzyka”, realizowanego przez Instytut Muzyki i Tańca

projekt współfinansuje miasto stołeczne Warszawa

